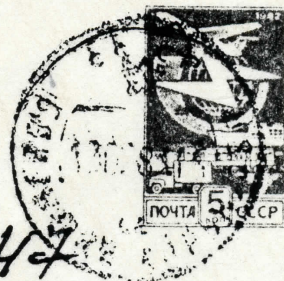

Слава Вооруженным Силам СССР!

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Куда Киев - 47
проспект Терешкоги
№ 50

Кому Редакция
"Сікські Вісті"

Индекс предприятия связи	и адрес отправителя
<u>313610</u>	

Харьковская обл.
п.г.т. Близнюки
ул. Пушкина 24
Механиченко Алексей Михайлович

Солод 1933 год.

Так нас відірвали від землі.

У мого батька сім'я була Невесика, склада-
лася з шести голів. Нас було п'ять: двоє, най-
меншому Вані було ще й року, а мені
самому сьомому зроків. У господарстві
були земля, корова, кінь, свої хата і сарай.
Жили ми на хуторі Михайлики, що поблизу
Тавришнього буржорадосну Луїгівського району
Львівської області. Батько Михайло Іванович
наполегливо привтав нас господарювати на
землі. Мені було дев'ять років, а я
вмів запрягати коня, трапився копо землі.
Тоді піднято хтось раниво, Антонівіти
прохвистати все господарство, забрали
все врожене. Особливо похорого поводи-
лася Скрипник Мейрона Макарівна.
Від її мильного ока не вдалося приховати
ні крихти харту. Навідувалася вона разом
з відникми Мирни до нашої хати неоднора-
зово. У батька було ще широкі кукурудзи
в каганах. Та небережно, кілька каганів
сливно. Звигайно ведучица Скрипнича

(так називали Скрипник М.М в наших селах)

Волоком висовили з дна водойми до зерниці.
І того було мало. Сталізбито, майи пекла
в печі майортесники з висівок, хвіст берега
шovesня курурудзних каганів. Тянула
майи у віно і обіллала, по подвірью пралу-
вали грізні гості. Ми з сестричкою Райною
(мєна Толь і братик Ваня померли)
сиділи на печі. Мама Оксїя вийшла із
печі корнети (леойортесники) і кинула на
на піз, а ми заховали під подушку.
- Та туй світлого павсе - дондоханає,
дайшови в хату Скрипника. І сразу
направилась до нас на піз. Затрала все до
крижів, а нас пригрозила, щоб ми Неревли.
На шей час без корнети зашла корога-году-
валнице, сїюка підвїзана на поїзках.
Недово прийшла, здохла. Терими помер
братик Ваня поїли сестрички Райна і
Толь. Остались ми шров. Майи і башко
бути тухлі. Одного разу башко пішов
у Луїво, а майи наварила зноїс баган-
ди з шавлю і кропиви. Жїли ми з мамою

2.

сіни на доківці їсти, коли заходи тата
з пісню і як п'яний, і кидав на
суну з Рипієвого макухого. Я з радістю
свійків кусок, але мати в мене забрав,
виступа в суну і віднесла на низ і
виступа в котанку. Я бачу все ніз
побивався, а удірби помер.

Мати отухла і вже немогла ходити.
Летела на летанні невимісела.

Я поїма померла. Остання в одній.

Тішов у Губово до материного брата.
Він мене повів у дит.будинки.

Він тішов у контору, а мене оставив
на двері, а там по двору лаялись діти
і як я і рвуть штори і різний
бурвє і ідуть. Я спочинь, що у Ново-
Диспівці (в цей час Губово) мешкує баць-
кови Родигі (бацько Іван Іванович і
брат Ігнат Іванович і вийк до них.
Так і залишився я в дядька Ігната і
їїїїки Метрі Михайличенко.

Осіню 1933р. пішов у школу. В літній
період робив у колгоспі, возив воду
у поле, у млива був конюхою на
косарці, робив на зрубці.

У післявоєнні роки до 1952р був шахтарем
у Ворошиловградській області.

У рідні краї більше не повернувся.
Всі прощальні роки віддав
шоперській справі.

На Новий Рік їздив до дядька Антона
в Лушово. У там повилає Скрипник
ка. Так я написав у районку, Сільські віс-
ті таку не епітету. У після мові
світлі, хіло пережив це горе, Начало

поєдувати багато листів до редакції

Скрипника бігав і в редакцію і в
Райком, щоб написали в пресі, інакше я
мрею. Но редакція свде робе.
Грошу опублікувати в „Сільських вістях“
Моего життя. Михайліченко Олексій

Михайлович - пенсіонер. с.м.т. Близньок
Близньоківського р-ну Харківської обл. ур. Пущинна-
24.